

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 6346/04
25.05.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Snežane Živković, predsednika veća, Mirjane Ivić i Nevene Milojčić, članova veća, sa savetnikom Vesnom Karanović, kao zapisničarem, odlučujući u upravnom sporu po tužbi tužioca JP "Srbijašume", ŠG "___", Šumska uprava __, koju zastupa punomoćnik AB, dipl. pravnik zaposlena u JP "Srbijašume" __, protiv rešenja Ministarstva finansija Republike Srbije - Sektor za imovinsko-pravne poslove 07 broj 466-02-03/2004 od 25. 11. 2004. godine, sa zainteresovanim licem BB, u predmetu samovlasnog zauzeća zemljišta, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 25. 05. 2006. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba se UVAŽAVA i PONIŠTAVA rešenje Ministarstva finansija Republike Srbije - Sektor za imovinsko-pravne poslove 07 broj 466-02-03/2004 od 25. 11. 2004. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijaju se kao neosnovana žalbe Republičkog javnog pravobranilaštva - Odeljenja u Kraljevu i tužioca izjavljene protiv rešenja Odeljenja za finansije u Opštinskoj upravi opštine Čačak broj 04-474-298/67 od 09. 10. 2003. godine, kojim se u stavu I poništava izvršno rešenje Saveta za privredu opštine __ br. 1207/55 od 14. 07. 1956. godine, kojim je od VV, oduzeto samovlasno zauzeto zemljište označeno kao deo katastarske parcele br. aa u površini od 2 hektara u KO GG, a stavom II dispozitiva istog prvostepenog rešenja od 09. 10. 2003. godine, BB, pravnom sledbeniku pok. PP priznaje se pravo svojine na zemljištu bliže označenom u tom stavu dispozitiva, pa se obavezuju Republika Srbija da dozvoli uknjižbu prava svojine imenovanog u zemljišnim i drugim javnim knjigama u kojima se vodi evidencija o pravima na nepokretnostima, a tužiocu da navedenu parcelu preda u državinu imenovanog sve u roku od 15 dana od dana pravnosnažnosti ovog rešenja pod pretnjom prinudnog izvršenja.

U tužbi podnetoj ovom sudu iz svih zakonskih razloga, tužilac osporava zakonitost rešenja tuženog organa ističući da se u konkretnom slučaju radi o zemljištu koje je u kompleksu šuma, što je veštak šumarske struke morao istaći u svom nalazu. Smatra da ni prvostepeni ni tuženi organ nisu utvrdili da li je pravni prethodnik podnosioca zahteva zakonitim putem pribavio predmetno zemljište. Takođe je u provedenom postupku trebalo utvrditi da li su ispunjeni uslovi iz člana 4. Zakona o raspravljanju imovinskih odnosa nastalih samovlasnim zauzećem zemljišta u društvenoj svojini, te da li za domaćinstvo samovlasnog zauzimača predmetno zemljište predstavlja osnovni izvor prihoda. Iz iznetih razloga predlaže da sud tužbu uvaži i osporeno rešenje poništi.

U odgovoru na tužbu tuženi organ je u svemu ostao pri razlozima iz obrazloženja osporenog rešenja i predložio da Vrhovni sud Srbije tužbu odbije kao neosnovanu.

BB u svojstvu zainteresovanog lica nije dostavio odgovor na tužbu.

Po razmatranju tužbe, odgovora na tužbu i svih spisa predmeta ove upravne stvari, Vrhovni sud Srbije je našao:

Tužba je osnovana.

Iz obrazloženja osporenog rešenja proizlazi da, zbog činjenice da ne stoje smetnje iz člana 4. stav 1. tač. 2. i 7. Zakona o raspravljanju imovinskih odnosa nastalih samovlasnim zauzećem zemljišta u društvenoj svojini ("Službeni glasnik SRS" br. 20/77 i 52/87 i "Službeni glasnik RS" br. 11/90 i 50/92), te da je graničarima samovlasnog zauzimača pravnosnažno priznato pravo svojine po osnovu samovlasnog zauzeća kako je to navedeno u obrazloženju rešenja prvostepenog organa od 11.04.2002. godine, tuženi organ se nije upuštao u eventualno ispitivanje uslova iz stava 2. istog člana Zakona, odnosno da li predmetna šuma predstavlja osnovni izvor prihoda domaćinstva tužioca, nalazeći da se ti uslovi utvrđuju samo za slučaj postojanja smetnji iz stava 1. istog člana. Takođe u spisima predmeta nalazi se i nalaz i mišljenje veštaka šumarske struke DD od 07.10.1999. godine, prema kome je predmetna parcela odlukom SO Čačak proglašena erozivnim područjem. Pri tom veštak se naknadno na zapisniku o zajedničkoj usmenoj raspravi od 28.10.1999. godine izjasnio da predmetna parcela, tj. državna šuma ima status enklave. U dopuni skice zauzetog zemljišta naveo je da se ista parcela graniči sa više strana sa privatnim posedima, pa nije ni enklava ni poluenklava. Međutim, na zapisniku o usmenoj raspravi uviđajem na licu mesta od 02.10.2003. godine, isti veštak za oblast šumarstva je izjavio da svoj prethodni nalaz od 07.10.1999. godine povlači u delu koji se odnosi na izjašnjenje u vezi statusa sporne parcele, dodajući da ova parcela nije objekat erozivnih procesa.

Ocenjujući zakonitost osporenog rešenja Vrhovni sud Srbije je našao da istim povređen zakon na štetu tužioca. Naime po oceni suda u provedenom postupku obzirom da je zemljište u pitanju šuma površine 1.5ha, nije

pouzdana utvrđeno postojanje svih činjenica i okolnosti za primenu člana 4. Zakona raspravljanju imovinskih odnosa nastalih samovlasnim zauzećem zemljišta u društvenoj svojini, u vezi člana 2. i 3. Zakona o izmenama i dopunama tog Zakona odnosno nije dovoljna samo paušalna konstatacija da ne postoje smetnje iz člana 4. Zakona već su organi uprave dužni da daju razloge zbog čega nema smetnji i po kom osnovu se priznaje to pravo svojine. Stoga se mora pouzdano utvrditi da li je zemljište u enklavi ili poluenklavi i da li je ugroženo erozijom, te od kakvog je značaja u odnosu na tu činjenicu odluka SO __ proglašenju tog područja erozivnim. O izuzetnom priznavanju u svojini samovlasno zauzetog zemljišta koje je po kulturi šuma odlučuje se pod uslovima iz člana 4. stav 2. navedenog Zakona, s tim što se postojanje uslova ocenjuje i utvrđuje u odnosu na samovlasnog zauzimača kao da je on podneo zahtev, a ne u odnosu na pravne sledbenike.

Stoga je u ponovnom postupku potrebno postupiti po pravnom shvatanju suda iz ove presude, te na osnovu pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pravilne primene materijalnog propisa doneti novo na zakonu zasnovano rešenje.

Sa iznetih razloga nalazeći da je osporenim rešenjem povređen zakon na štetu tužioca, Vrhovni sud Srbije je primenom odredbi člana 41. stav 2. u vezi člana 38. stav 2. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ", br. 46/96) odlučio kao u dispozitivu presude, s tim što su primedbe suda obavezne za tuženi organ u smislu odredbe člana 61. istog Zakona.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU

Dana 25. 05. 2006. godine, U. 6346/04

Zapisničar Predsednik veća-sudija

Vesna Karanović, s.r. Snežana Živković, s.r.

Za tačnost opravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

MĐ